Sempre a punt

Des del Far al Matagalls és terra de boscos atapeïts de llegendes, de casalots perduts en la muntanya i de plantes misterioses que creixen com serps entre les grans soques dels arbres. Però, com tot en aquest món, les Guilleries hi ha un moment que s'amanseixen i s'agenollen davant les fèrtils planes del Ter, que comencen just a tocar del nucli habitat del terme municipal de la Cellera.

La Cellera de Ter és un poble petit, de fet és el més petit de Catalunya amb agrupament escolta, una dada que els seus habitants remarquen amb orgull. Els nens de la Cellera són com els altres, però quan fan de minyons i guies, et miren amb aquell somriure ganyut de qui ha promès deixar el món una mica millor de com el van trobar, una feina feixuga, però molt honorable i també un lema que altres generacions d'escoltes van gravar en una làpida just al costat de l'entrada de l'església de Santa Maria de Sales.

A la Cellera les idees importants es graven en pedra. L'aigua és vida, però se sol emportar riu avall tot allò que no és perdurable, tot el que no s'arrapa a la terra amb fonaments sostenibles. Els escoltes saben aquestes coses, ho puc assegurar perquè jo durant un temps també ho vaig ser i el meu cau es deia « Joan de Serrallonga», un nom massa rebel per l'època que aviat va ser canviat, a instàncies del bisbat, per un altre de més canònic.

Però als escoltes de la Cellera els ha tocat viure en un altre temps, ells han adoptat precisament com a himne la cançó dels Esquirols sobre en Serrallonga i la canten sempre que poden, per demanar que el seu esperit torni al cor de les Guilleries. Els minyons i guies de la Cellera aprenen els noms dels arbres i dels animals, de les muntanyes i dels rius, però quan en el seu vocabulari apareixen els mots «terra», «poble» i «llengua», el següent que aprenen a dir és «llibertat».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/30/sempre-punt/916486.html?utm_source=rss